

Joan Laporta, líder de Solidaritat Catalana, acompanyat per Alfons López Tena i Uriel Bertran, s'adreça als seus seguidors, aplegats al rebedor de l'hotel Diagonal Zero de Barcelona.

“Que n'aprenquin!”

Era, molt probablement, una de les frases que els militants i seguidors de Solidaritat Catalana per la Independència (SI) volien sentir. I la van tenir. “Què n'aprenquin!”, va cridar Joan Laporta per acomiadar-se de la munió de gent que omplia el rebedor de l'Hotel Diagonal Zero, el lloc triat per SI com a quarter general des d'on es va seguir el recompte dels vots de les eleccions al Parlament. Aquesta frase, que Laporta va fer popular durant la seva presidència al Futbol Club Barcelona, simbolitza l'estat d'eufòria i satisfacció que es va viure entre els simpatitzants de SI.

Però l'alegria es va fer esperar. Malgrat que, ja d'entrada, el sonatge fet a peu d'urna per TV3 els atorgava entre tres i quatre escons, l'inici del recompte ofería unes perspectives més modestes: un sol diputat per Girona. Fou per això que, després de l'optimisme generat per la primera compareixença d'un dels caps de llista, Uriel Bertran, tercer per Barcelona, l'alegria va anar disminuint per moments.

L'independentisme pur i dur ha entrat al Parlament de Catalunya. La coalició Solidaritat Catalana per la Independència, que encapçala l'ex-president del Barça Joan Laporta, juntament amb Alfons López Tena i Uriel Bertran, té quatre escons i un únic objectiu: que Catalunya esdevingui un nou estat dins la UE.

Amb els ulls clavats en la pantalla gegant, que ofería la programació especial de la televisió pública catalana, la gent de SI no es podia avenir que una formació de caire feixista, racista i xenòfoba, Plataforma per Catalunya, els guanyés en nombre d'escons. La tensió va durar estona. Amb més de la meitat dels vots escrutats, el partit del vigatà Josep Anglada tenia tres diputats; uns diputats que –ai las!– per misteris de l'ordre d'arribada de les dades al centre de recompte, van desaparèixer tot de sobte de la pantalla. Fins i tot els periodistes que omplien la sala de premsa del quarter de SI van aplaudir, cosa que indica fins a quin punt la gent veia amb preocupació que una formació d'ultradreta entrés al parlament català.

Primer esclat. Tanmateix, el recompte avançava, la nit també, i SI es mantenia amb un únic escó, el de Toni Strubell, cap de llista per la demarcació de Girona, A Barcelona, en canvi, el percentatge de vots no acabava d'arribar al 3% mínim que exigeix el reglament electoral català. L'angoixa es palpava en l'aire. De sobte, a les deu i cinc minuts del vespre, l'actualització del recompte va atorgar tres escons a SI. L'alegria arraconava la tensió i donava pas als càntics a favor de la independència.

Amb aquell resultat, Joan Laporta i Alfons López Tena, números u i dos per Barcelona, respectivament, entraven també al Parlament. López Tena va declarar a EL TEMPS que va viure aquell moment amb molta emoció: “Per primera vegada hi haurà una força al Parlament que proposa la independència immediata”, va declarar. A més, es va mostrar molt optimista davant el fet que el nombre de diputats nacionalistes hagi augmentat en aquestes eleccions. “És positiu que les forces autonomistes augmentin en detriment de les espanyolistes, però el plantejament de CiU, i fins ara el d'ERC, que espero que canviï, ha estat buscar l'entesa amb Espanya. Cal que s'adonin que això ha fracassat, que el peix al cove ja és peix podrit”, va afegir l'ex-militant de CiU i ara número dos de la llista per Barcelona de SI. I, en aquell moment, es van

acabar les declaracions, perquè els críts dels seus seguidors van ofegar les paraules de López Tena. Eren les 10 i 26 minuts del vespre. SI acabava d'obtenir el quart escó, que corresponia a Uriel Bertran, ex-diputat d'ERC i ara número tres de SI de la llista per Barcelona. López Tena va sortir corrents cap a la barana que separa el primer pis del rebedor de l'hotel, des d'on es va afegir als càntics d'independència dels simpatitzants que hi havia a baix. La tonada de la inseparable "presó del rei de França", hi va fer també acte de presència. Fins i tot, alguns, més exaltats, es van atrevir a cridar consignes en favor de Terra Lliure. Fou, sens dubte, el clímax de la nit electoral a la seu de SI.

A partir d'aquell moment, ja només calia esperar la compareixença del líder i cap de llista de la coalició. Però, com tot en aquella nit, Joan Laporta també es va fer esperar. Abans va

caldre escoltar els discursos de tots els representants de les altres formacions polítiques que han obtingut representació parlamentària, alguns més ben rebuts que uns altres. Els més xiulats foren Alícia Sánchez-Camacho, la candidata del PP, i Joan Puigcercós, el líder d'ERC. Val a dir que gran part de la base d'aquesta coalició és formada per ex-militants d'ERC, decebuts per la forma com aquest partit ha enfocat el debat sobre la independència de Catalunya els darrers anys, sobretot d'ençà que va optar per formar el govern tripartit.

Finalment, quan passaven deu minuts de les onze de la nit, Joan Laporta va comparèixer davant els mitjans de comunicació que l'esperaven des de feia estona a la sala de premsa per a escoltar la seva valoració del resultat de les eleccions. La primera paraula que va pronunciar Laporta fou cridar: "Independència!" Men-

trestant, a la pantalla apareixien encara les imatges que TV3 oferia del discurs d'Artur Mas. Un error, sens dubte, de l'equip de Laporta, perquè això va fer que el canal de televisió només el punxés durant uns segons. Fins i tot va semblar com si Laporta volgués esperar que Mas acabés el seu discurs. Acompanyat dalt l'estrada per Alfons López Tena i Uriel Bertran, juntament amb alguns altres membres de la candidatura, com ara l'escriptora Isabel Clara Simó, Joan Laporta va donar les gràcies, en nom dels partits que formen la coalició SI, als ciutadans que els havien votats i als voluntaris que havien col·laborat amb la formació durant la campanya electoral. En aquell moment, els militants que havien ocupat la sala de premsa el van interrompre amb el crit d'"in-inde-independència". Laporta s'hi va afegir sense contemplacions.

Un estat dins la UE. En la seva curta intervenció, Joan Laporta va remarcar que l'èxit obtingut per la coalició SI significa, segons que va dir, que per primera vegada ha entrat al Parlament un partit que vol la independència de Catalunya de forma immediata. Per això, Laporta es va oferir a col·laborar amb aquells partits que assumeixin el compromís de declarar la independència durant la pròxima legislatura. "Els independentistes cada vegada som més. La plenitud nacional és ser un estat de la Unió Europea", va assegurar Laporta, tot acomiadant-se amb un "Visca Catalunya lliure".

Tot seguit, l'ex-president del Barça es va acostar a la barana que separa el primer pis del rebedor, i, des d'allà, saludà les 200 persones, aproximadament, que havien acudit a l'hotel Diagonal Zero per seguir la nit electoral. "Visca Catalunya i visca els Països Catalans!", els va cridar, i a continuació els va donar les gràcies "per haver fet possible que un partit independentista entri per primer cop al Parlament per fer la independència". Laporta va comminar els seus seguidors a treballar perquè la gent "conegui els avantatges de tenir un estat propi dins la Unió Europea". I es va acomiadar amb el conegut "que n'aprenquin!".

Reagrupament es queda a l'escapça

L'altra nova formació independentista catalanes, el Reagrupament de Joan Carretero, es va quedar finalment fora del Parlament, perquè només va obtenir un 1,28% del total dels vots. Aquesta va ser l'única formació política amb opcions d'obtenir diputats que no va muntar cap sala de premsa a Barcelona per a oferir valoracions, de manera que la nit electoral aquest partit va donar molt poca informació. Només en un breu comunicat penjat a la web, Reagrupament acceptava el resultat, donava les gràcies a la gent que els havia donat suport i reiterava el seu compromís amb la independència. De fet, durant la nit electoral, Joan Carretero no va comparèixer davant les càmeres ni va fer cap mena de valoració. En canvi, Carles Bonaventura, número dos de Reagrupament per Girona, sí que va fer declaracions, tot mostrant-se decebut perquè, segons ell, la societat catalana havia desaprofitat fer un pas endavant cap a la independència. Segons Bonaventura, la clau del fracàs de Reagrupament havia estat l'elevat índex de participació. Sobre el bon resultat obtingut per Laporta, el candidat independentista va considerar que la gent havia votat més per les persones que no pels continguts.

EL TEMPS
El candidat i líder de Reagrupament, Joan Carretero, en una imatge d'arxiu.

El PP pot influir en la governabilitat del país

El Partit Popular de Catalunya (PPC) va obtenir el millor resultat de la seva història en unes eleccions al Parlament de Catalunya: supera d'un els 17 diputats que va obtenir Aleix Vidal-Quadras el 1995. Aquest 18 escons, quatre més que els obtinguts el 2006, han convertit el partit encapçalat per Alicia Sánchez-Camacho en la tercera força política parlamentària, davant d'ERC. En la seva compareixença, Sánchez Camacho va assegurar que continuarien defensant "una Catalunya bilingüe, una escola trilingüe i una immigració legal i ordenada". Aquest resultat permetrà al PP d'estar en una bona posició per a oferir pactes esporàdics al futur govern de la Generalitat, presidit per Artur Mas. En canvi, una de les formacions que més hi va perdre a les eleccions va ser ICV, perquè, a més, de deixar el govern, es queda, per raons ideològiques i estratègiques, sense cap opció d'influir en la governabilitat. Amb tot, el líder de la formació, Joan Herrera, es va mostrar optimista i va anunciar una oposició "bel·ligerant" si CiU emprèn una política de retallades socials. ICV va perdre dos escons: dels 12 que havia obtingut el 2006 va passar a 10. Això sí, tot i haver obtingut els mateixos escons que ERC, va superar en nombre de vots aquesta formació. Per tant, es va convertir en la quarta força política i relegà ERC al cinquè lloc. D'una altra banda, Ciutadans, que aspirava a obtenir 5 diputats per poder formar grup propi, va veure com, tot i conservar els tres que tenia, hauria de cedir el protagonisme del grup mixt a Joan Laporta i SI, que el superen en nombre d'escons.

Més tard, aquella mateixa nit, en declaracions fetes per la ràdio, Laporta va avançar que només donarà suport a la investidura d'Artur Mas, guanyador de les eleccions, com a president de la Generalitat, si es compromet a declarar la independència de Catalunya durant aquesta legislatura.

Sens dubte, la presència de Joan Laporta al Parlament promet emoció. D'entrada, perquè haurà de compartir el grup mixt amb una formació, Ciutadans, que és als antípodes de la seva. També s'ha de veure com afectarà la seva condició de diputat el conflicte que l'enfronta amb l'actual directiva el Barça.

Sigui com vulgui, Laporta va insinuar, en una altra entrevista radiofònica, que celebraria l'èxit a la manera tradicional; és a dir, sense anomenar-ho, va dir que acabaria la nit a la sala Luz de Gas.

Xevi Camprubí

Reptes per a Mas

Només dos reptes, dos grans reptes té Artur Mas. El primer, cosir el país. L'altre, obtenir de Madrid més capacitat decisòria i recursos econòmics per a exercir-la. Tots dos són extraordinàriament difícils, i ho foren igualment si els resultats haguessin aproximat encara més CiU a la majoria absoluta. No es tracta de dificultats passatgeres, sinó estructurals.

La nit de les eleccions, un cop confirmades les millors expectatives, Artur Mas va incidir de manera especial en la necessitat d'aixecar el país, mobilitzar les seves millors energies. És conscient doncs del primer repte. En conseqüència li correspon de formar un govern sòlid, cohesionat, amb gent de la casa i amb fitxatges de capacitat, trajectòria i vàlua indiscutibles. Com a país, estem baixos de to. La crisi i les escasses perspectives de sortir-ne de manera ràpida o brillant ho dificulten. Però no

Xavier
Bru de Sala

Escriptor

és impossible. A CiU són conscients que no han rebut carta blanca, sinó un suport, diguem-ne condicional o provisional. Que el reforcin i el consolidin depèn en primer lloc d'això, de l'aliança entre govern i país.

El segon repte és encara més complicat. Si el primer depèn de la casa, l'altre depèn de com llegeixi Madrid els resultats. Ben segur que, d'entrada, i gens lluny d'osques, l'interpretaran en clau espanyola. Doncs sí. Catalunya ha clavat una galeta formidable als socialistes. I és dubtós, molt i molt dubtós que se n'aixequin. El PP té raons per a fregar-se les mans. Ara bé, si no s'aixeca el

blocatge a les aspiracions catalanes, clarament majoritàries, això acabarà malament. Malament per a Espanya. Veurem si, contra pronòstic i clima, el PSOE és capaç de reaccionar i el PP de permetre-ho.

Com dues cames, els dos reptes. Amb una, Catalunya i Mas faran saltirons. Amb cap de les dues, hi haurà paràlisi. Amb totes dues, avançarem. Fóra la cosa més raonable. Respondria al desig més majoritari i fervent dels catalans. Però la previsió és que no serà així. Més val no enganyar-se.

I si la primera funciona doncs, poc o molt, però no la segona? Aleshores, sobrevindrà un altre repte, el tercer, l'últim, el de reserva. I més encara si no funciona ni l'una ni l'altra. Al Parlament de Catalunya hi ha si més no 76 diputats sobiranistes, partidaris sense embuts, encara que amb diferents ritmes, del dret de decidir. Disposats a esmolar l'eina.